Put prema Kerbeli 9,10/10

9. dan

Husejn ibn Ali je, svoje drugove u posljednjim časima njihova života, bodrio i podsticao na putu šehadeta i žrtvovanja koji su bili odabrali. U različitim trenucima, kada su oni bili na izdisaju ili kada su im tijela bila oblivena krvlju Imam, mir neka je s njim, je dolazio pored njihovih izranjavanih i izmučenih tijela. Blagim riječima i postupcima, koji su ukazivali na potpunu Imamovu ljubav i milosrđe prema drugovima, nastojao je da ih ohrabri bodri i da im olakša. Svaka riječ i postupak Fatiminog sina u tim tanahnim časima ostavljali su vrlo dubok utjecaj i toliko ih duševno jačali da to nije bilo lahko opisati. Međutim, ono što možemo razumijeti jeste da svaka od tih riječi i postupaka blista kao odličje časti na prsima tih mučenika. Na stranicama historije te riječi I postupci su svjetiljka da blista do Sudnjeg dana. A u srcima sljedbenika njihovog puta one su svjetlost i putokaz cilju. Naprimjer, kada je Imam, mir neka je s njim, došao iznad glave prijatelja po imenu Vadah, turskog sluge, zagrlio se s njim pa svoje ruke stavi ispod njegovog vrata. Imam je potom svoje milo lice spustio na njegovo tako da taj znak ljubavi ostavi veliki trag na Vadaha koji se osjeti počašćenim pa reče: “Ko je poput mene da sin Poslanikov lice svoje priljubi uz njegovo?” I tad mu duša napusti tijelo. Imam je, također, otišao do tijela svoga sluge po imenu Muslim. On je bio na izdisaju. Imam ga zgrli. Muslim se osmijehnuvši napusti Ovaj svijet.

[...]

Jedan od prijatelja Husejna ibn Alija, mir neka je s njim, bio je čovjek iz plemena Kelb po imenu Abdullah ibn Umejr, a zvali su ga i Ebu Veheb. On je s majkom i ženom krenuo iz Kufe da bude pomagač Imamu. Abdullah ibn Umejr ubijen je sa skupinom Imamovih prijatelja prilikom napada na lijevo krilo snaga jedne grupe pod zapovjedništvom Šimra. U odbijanju ovog napada Abdullah pokaza začuñujuću izdržljivost. Nakon što je pobio veliki broj konjanika i pješaka desna ruka i jedna noga bile su mu odsječene, pa ga neprijatelj zarobi. Odmah su ga ispred svojih redova krvnički ubili i to tako da su kopljima i sabljama raskomadali tijelo njegovo. Abdullahova supruga, koja je bila u taboru, otiđe na bojište i sjede pored njegova

raskomadanog i beživotnog tijela. Dok je čistila krv s Abdullahovog lica i glave kaza: “Sretan da ti bude Džennet! Moja molba Bogu Koji ti je darovao Džennet jeste da i mene pridruži tebi.” Tada Šimrov sluga s imenom Rustem po Šimrovom naređenju batinom napa Abdullahovu ženu. Razbi joj glavu i tako je ubi. Njezino beživotno tijelo pade na zemlju pored njezinog supruga. Ona bi jedina žena šehid Kerbele. Šimrov sluga tada Abdullahovu glavu odvoij od tijela i baci je prema taboru. Abdullahova majka, koja je bila među šatorima, dohvati glavu sinovu te očisti krv i prašinu s njegova lica. Zatim držeći potporanj šatora u ruci krenu prema neprijateljskoj vojsci. Imam, mir neka je s njim, zapovjedi da je vrate u tabor. Obrati joj se riječima: “Zaslužila si lijepu nagradu podržavajući porodicu moju, Bog ti milost darovao! Vrati se među šatore, jer je obaveza džihada s tebe skinuta.” Abdullahova majka, posluša te u povratku moljaše: “Bože moj! Ne uskraćuj mi nadu.” Imam joj tada kaza: “Bog neće uskratiti tvoju nadu.”

[...]

Prema navodima Ibn Asira Hurr je, nakon što se povukao iz vojske Omera ibn S'ada i kajući se stavio na raspolaganje Imamu, rekao: “Nisam mislio da će ovi ljudi ići tako daleko i ozbiljno se boriti protiv tebe, inače im se ne bi pridružio. U znak kajanja za ono što sam učinio, spriječivši vas da nastavite putovanje, došao sam do vas i odlučio sam da vas podržavam do smrti. I pred tobom budem ubijen. Da li je pokajanje moje prihvaćeno?” Imam, mir neka je s nim, odgovori: “Da, Bog prihvata pokajanje tvoje i oprašta grijehe tvoje.”
Prema navodima Taberija7 i Ibn Kesira8, nakon pogibije Habiba, prije podne namaza Hurr je, zajedno sa Zubejrom, napao neprijatelja. Kada bi jedan od njih bio okružen drugi bi probijao obruč i spašavao ga sve dok Hurrov konj ne bi ubijen. Tada nastavi borbu kao pješak. I nakon što je pobio oko četrdeset neprijateljskih vojnika jedna grupa pješaka ga napa i obori. U tom času nekoliko Imamovih drugova krenu u napad i izmučeno Hurrovo tijelo donesoše do tabora i spustiše pored šatora Husejna ibn Alija. Imam se tada nađe pored izranjavanog Hurra koji je isprekidano disao. Vidjevši njegovo okrvavljeno tijelo izreče rečenicu koju više puta ponovi: “Ovi ljudi Kufe su ubice i krvnici. Isti su kao ubice i krvnici poslanika i potomaka poslanika.”
Zatim kleknu iznad Hurrove glave te čisteći prašinu i krv s njegovog lica reče: “Ti si Hurr... i slobodan. Isto kao što je majka tvoja tebe nazvala Hurr – Slobodan. Ti si slobodan i na ovom prolaznom i na drugom trajnom, vječnom svijetu.” A zatim je, u čast Hurra, izgovorio ove stihove: “Kako je dobar čovjek Hurr, Hurr Rijahi, ponizan i strpljiv u borbi meñu kopljima brojnim. Kako je dobar čovjek Hurr. Kada Husejn pozva, on se odazva i žrtvova dušu svoju. Gospode! Primi ga u Džennetu uzvišenom i daruj mu za suprugu huriju lijepu.”

[...]

Nakon što su drugovi Husejna ibn Alija, mir neka je s njim, ispili šerbe šehadeta došao je red na članove njegove porodice. Prvi koji je izašao na mejdan te na putu islama i Kur'ana primio isjecanja kopalja, sablji i strijela bio je Ali Ekber, najstariji sin Husejna ibn Alija. Kako pero nije sposobno opisati njegovu ličnost, a jezik nije moćan iskazati njegove osobine prenijeti ćemo riječi Ali Ekbera i riječi njegova oca kojima je opisivao duhovnost i ličnost sina te ljepotu njegovog lika i stasa. Onda kada Imam obznani da će on i njegovi drugovi biti ubijeni Ali Ekber reče: "Oče dragi! Ako je smrt naša na putu istine onda nema straha od smrti." Opisujući lik njegov, karakter i potpunost duha Husejn ibn Ali kaza: "Ali je svojim izgledom, te u pogledu karaktera, prirode, načina razmišljanja i načina govora više od bilo koga sličio Poslaniku Božijem. Kada bi bilo ko iz naše porodice osjetio čežnju i želju da vidi Poslanika, pogledao bi u lijepi Alijev lik. To će reći da je bio kao ogledalo Poslanika Božijeg, kako u pogledu lika, tako i u pogledu ponašanja."
Harazmi piše: "Ali ibn Husejn, koji je imao osamnaest godina, na dan Ašure je prije svih članova poslanikove porodice krenuo na bojište i šehadet. Kada je htio da se oprosti od oca i napusti šator, njegov otac Husejn ibn Ali, pogledom punim milosti osmotri lijepo lice sina svoga. Imam, mir neka je s njim, svoje ruke i lice okrenu nebu moleći: 'Bože moj! Ti budi svjedok protiv ovih ljudi. Prema njima kreće mladić koji je po govoru, izgledu i karakteru najsličniji Poslaniku Tvom. Kada bi god čeznuli da vidimo Poslanika gledali smo u lice njegovo. Bože moj! Uskrati ovim pokvarenim ljudima blagodati zemlje i ubaci razdor meñu njih. Ukloni mir i slogu izmeñu njih i njihovih poglavara. Oni su pozvali nas s obećanjem da će nam pomoći, a poslije se okrenuli protiv nas.'"
Imam, mir neka je s njim, je potom proučio ajet: "Allah je odabrao Adema, i Nuha, i Ibrahimovu porodicu, i Imranovu porodicu nad svijetom ostalim sve porod jedan do drugog – a Allah sve čuje i sve zna."

10. dan

Kada Ali Ekber žurno napusti tabor Husejn ibn Ali, mir neka je s njim, obrati se Omeru ibn S'adu rekavši: "Šta je s tobom? Bog ti prekino rod isto onako kao što ti presijecaš lozu moju i zanemaruješ s Poslanikom moje veze rodbinske. Bog ti dao za gospodara onoga ko će te zaklati u postelji tvojoj." Kada se Ali Ekber našao pred redovima neprijatelja izgovori stihove:
"Ja sam Ali, sin Husejna ibn Alija. Tako mi K'abe mi smo do Poslanika prvi! Boga mi ona hulja

ne smije da vlada nad nama. Probadat ću vas kopljem ovim sve dok ne otupi. Udarat sabljom da vas u jednu gomilu zbijem. Tako sabljom udara mladić hašemitski i alevijski." Ali Ekber krenu u borbu. Harazmi navodi: "Iako je žed ostavila duboke tragove na njemu on se tako borio i udarao protivničke redove da se broj ubijenih vojnika od njegove ruke procjenjuje na 120. Uspjeo se zatim vratiti u tabor. Ponovno će otići u borbu. Kada je oboren na zemlju uzviknu:"Oče dragi! Sada me djed moj, Poslanik Božiji napoji peharom džennetskim poslije koga žeđi nema." Kada se došao iznad njegove glave Husejn ibn Ali, mir neka je s njim, kaza: "Bog ubio silnike koji tebe ubiše. Sine moj, koliki su oni silnici prema Bogu i koliko oni povrjeñuju čast Poslanikovu. Nakon tebe svijet ovaj je ništavan."

[...]

Taberi prenosi od Ukbe ibn Bešira Esedija: "Jednog dana sam bio kod petog Imama Muhameda Bakira. On se prilikom govora obratio meni rekavši:
'Ukbe! Mi članovi roda Poslanikovog imamo krvarinu kod vas iz roda Beni Esed." Imam je to ovako objasnio: 'Na dan Ašure Husejnu ibn Aliju su predali u ruke jedno od njegove djece. Dok je beba bila u njegovom naručju jedan čovjek iz vašeg plemena strijelom probi djetetov vrat. Husejn je rukom zahvatio krv s vrata djeteta i rapršio je zrakom. Potom reče: 'Gospode! Ako si nam na svijetu ovom uskratio pomoć nebesku i pobjedu onda u zamjenu daj nam pobjedu bolju na svijetu drugom. Osveta Tvoja za nas neka bude krvnicima ovim.'"

[...]

U Kemalu Ibn Asira i Iršadu Mufida je navedeno: "Nakon što je Husejn ibn Ali, poslije duge i teše borbe oboren na zemlju okružen neprijateljem, malehni dječak iz njegove porodice izañe iz šatora. Trčeći doñe do Husejna. Hazreti Zjeneba pratila je malehnog dječaka želeći da ga vrati u tabor. On joj kaza: 'Bogami ne, neću se odvojiti od amidže moga.' Tog časa jedan neprijateljski vojnik s imenom Bahr binK'ab ibn Tim sabljom je napao na Husejna ibn Alija. Vidjevši to dječak mu uputi riječi: 'Sine žene nečiste, ubiti ćeš amidžu moga?' Malehni dječak pruži tada ruku kako bi zaštitio amidžu svoga. Bahr ibn K'ab spusti sablju odsjekavši ispruženu ruku tako da se ona ovjesi na koži ispod dječakova pazuha. Dječak se u grču i bolu okrenu prema amidži Husejn ibn Aliju i reče: "Pomozi mi amidža. Učini da me ne boli." Imam prebaci ruku preko njegova vrata i kaza: 'Strpi se sine brata moga! Bog će te pridružiti dobrim i čistim pretcima tvojim, Poslaniku Božijem, Aliju, Hamzi, Dž'aferu i Hasanu.'" Imam, mir neka je s njim, zatim ovako prokle vojnike Kufe: "Bože moj! Uskrati ovim pokvarenim ljudima kišu milosti i blagodati zemlje. Ako im daš uobičajen život onda ubaci razdor i neslogu među njih. Ne dozvoli

da vladari i upravitelji budu zadovoljni njima. Unesi razdor između njih i upravitelja njihovih jer oni su nas pozvali s obećanjem da će nam pomoći, a onda su zaratili protiv nas."

[...]

Harazmi piše: Husejn ibn Ali uzastopno je vršio napade na neprijatelja. U svakom napadu zadavao mu je velike gubitke. Neprijatelj stoga odluči da ga onemogući nanoseći mu duševni udarac. Zato uputi snage između njega i tabora. I napad usmjeri prema šatorima. Tada Imam uzviknu: "O sljedbenici Ebu Sufjanove porodice, ako nemate vjere i ne bojite se Dana obračuna, onda u najmanju ruku u životu budite ljudi slobodni. Ako sebe držite Arapima mislite na porodice svoje i sačuvajte dostojanstvo ljudsko!"
Šimr kaza: "Husejne! Šta pričaš?"
Imam odgovori: "Ja ratujem protiv vas i vi ratujete protiv mene. Ove žene nisu krive ništa. Dok sam živ ne napadajte porodicu moju. Spriječite napade ovih otpadnika."
Šimr reče: "Sine Fatimin! Ovo ti dajem za pravo." Zatim izda naredbu:
"Ne dirajte njegov harem. Napad usmjerite na njega. Života mi, on je častan protivnik."

[...]

Prema navodima Šejha Taifa, Šejha Tusija u Misbahu-l-mutehadždedu i Seida ibn Tavusa u Ikbalu, Husejn ibn Ali u preostalim časima života otvori oči svoje. Gledao je nebo i posljednji put se obratio Gospodaru svome, svjetova Gospodaru, sljedećim riječima: "O Bože, čiji je položaj doista visok, srdžba žestoka, Tvoja moć je iznad moći svake, Ti Koji si neovisan od svojih stvorenja, veličina Tvoja obuhvaća sve i možeš što hoćeš. Milost Tvoja je blizu robovima Tvojim, obećanje iskreno, blagodat Tvoja sveobuhvatna, iskušenje lijepo, blizu si robovima koji Te dozivaju, obujmio si ono što si stvorio, primaš pokajanja pokajnika, Tvoja volja je izvršna, blagodariš zahvalne, spominješ one koji Tebe spominju. Dozivam Te jer mi trebaš i okrećem se Tebi jer si Ti uzdanje moje. Strah moj je strah od Tebe, plačem s tugom pred Tobom. Od Tebe pomoć tražim jer sam nemoćan, predajem se Tebi. Bože moj! Sudi izmeñu nas i naroda našeg. Oni su se poslužili prijevarom i uskratili nam pomoć svoju. Ubijali nas, potomke tvoga Poslanika voljenog, Muhameda. Poslanika kojeg si odabrao za poslanstvo i za Tebe pouzdanog. O Bože! O Najmilostiviji! Daj nam razrješenje u događajima i izbavi nas." Imam je svoje šaputanje s Bogom završio sljedećim riječima: "Ponizni smo pred određenjem Tvojim. Gospode osim Koga nema drugog Boga! O Ti Koji se odzivaš pozivima onih koji pravdu traže, ja nemam Gospodara drugog i Boga osim Tebe. Strpljiv sam i ponizan pred odredbom Tvojom, Ti, Koji čuješ svačiji poziv, Trajući Koji nema kraja, o Ti koji oživljavaš mrtve, Bože Koji svakog

procjenjuješ prema djelima njegovim, presudi između mene i ljudi ovih jer Ti si sudac najbolji.” Tada Husejn ibn Ali, mir neka je s njim, lice svoje spusti na zemlju i reče:

“Bismillahi, ve billahi ve fi sebilillahi ve 'ala milleti resulillahi.”

Imam Husejn ibn Ali, mir neka je s njim, priđe zemlji licem svojim i kaza:

“U ime Boga i s Bogom te na putu Božijem i s vjerovanjem Poslanika Božijeg.”